

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 27

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet

32 årg.

4 Juli.

Redaktion: ANNA och J. B. GAUFFIN.

1915.

Rättfärdiggörelse av tron.

Rom. 3: 21—26.

fter mötet med Jesus på vägen till Damaskus föll ett underbart och klart ljus över Pauli flydda liv och över hela hans inre värld. I detta ljus såg han storheten av sina egna synder, och hela hans flydda liv reste sig emot honom såsom den fruktansvärdaste anklagelse. I detta ljus såg han vidare, att ingen människa kan varda rättfärdig genom lagens gärningar. Icke ens Abraham, israeliternas stamfader, hade blivit rättfärdig genom lagen, icke heller David, den kunglige sångaren, utan båda dessa Israels stormän hade blivit rättfärdiga genom tron.

Men Paulus ser vidare, att Jesus är uppstånden och förhärligad, alltså har han icke dött för egna synder, såsom han förut trott. Nu förstår han, att det förhåller sig på ett helt annat sätt. Genom Jesu uppståndelse har Gud på det mest lysande sätt frikännt honom från alla de brott, som överstepräster och skriftlärare diktat på honom. Fjällen falla från Pauli ögon: Denne korsfäste och törnekrönte Jesus, detta oskyldiga offerlamm, bar på korset Israels, världens och Pauli egen synd. "Herren kastade allas våra synder uppå honom", och profeten säger vidare: "Min tjänare, den rättfärdige, skall göra många rättfärdiga".

Därför kan nu Paulus säga i våra textord, att Guds rättfärdighet

blivit uppenbarad, betygad av lagen och profeterna, nämligen Guds rättfärdighet genom tro på Jesus Kristus för alla och över alla som tro. Ty det är ingen åtskillnad, varken på judar eller hedningar, varken på små eller stora. Alla hava syndat och äro utan berömmelse inför Gud och varda rättfärdigade utan förskyllan av hans nåd genom återlösningen i Kristus Jesus.

Hela världen står brottslig inför Gud och är hemfallen under fördömmelsen. Men varje människa kan frälsas, därigenom att Guds rättfärdighet tillbjudes alla i Kristus Jesus. Denna frälsningsväg är icke ett verk av människor utan uteslutande av tron på Jesus och hans verk, *genom återlösningen i Kristus.*

Gud har gjort gåvan av sin rättfärdighet beroende av den återlösning, som fullbordats i Jesu död. Då framställdes han såsom försoningsoffret för

världens och våra synder i sitt blod. Den som längtar efter renhet från synden och frihet från syndens skuld och dom, den har att i tron fly till Jesus, bekänna sin synd samt taga emot förlåtelse och rättfärdiggörelse. Igenom Jesu blod blir du frigjord både från syndens förfärande skuld och jämväl frigjord från syndens hemska makt.

Detta torde jämväl du, som är ett litet barn, kunna fatta och förstå. Om du i tron håller dig till Jesus såsom till din egen frälsare, så får du Guds rättfärdighet såsom en nådegåva. Du varder ett Guds barn och erhåller den nåd och kraft du behöver för att också leva såsom ett Guds barn. Du lär dig allt mer och mer älska din frälsare och finner allt större lust att tjäna honom, som skänkt dig återlösningen i sitt blod och rättfärdiggörelse av tro.

J. B. Gauffin.

Indian-flickan.

n missionärs hustru, som arbetade bland en indianstam i nordligaste Amerika, berättar följande.

Innan den lilla indian-flickan Oni-you kom till vår missionsstation, hade hon ännu aldrig hört något om frälsaren, ty båda hennes föräldrar voro hedningar. En dag kom hon till mig och sade:

»Jag ville gärna ge bort mig själv åt dig.»

»Och varför ville du det?» frågade jag och såg in i hennes svarta ögon.

»För att jag håller dig kär», svarade Oni-you, och från den dagen kallade hennes lekkamrater henne för min dotter.

En dag, då Oni-you satt vid min sida och sydde på en handduk, frågade jag henne, om hon också höll Jesus kär.

»Nej», svarade hon, »men jag ville gärna hålla honom kär och bli en kristen. Men jag är väl för liten ännu?»

»Åh, nej, vet du inte, att han själv har sagt: 'låten barnen komma till mig?'»

»Men huru skall jag bära mig åt för att komma till honom?» frågade den lilla.

»Ja, huru har du dig åt, då du gav dig själv åt mig?»

»Jag sade till dig, att jag höll dig kär, och att jag ville ge mig själv åt dig.»

»Varför håller du då av mig?»

»Jag tror det är för att du är god och för att du håller av mig», svarade hon efter litet betänkande.

»Du har nog rätt, Oni-you; men jag skall säga dig, att Jesus älskar dig mycket mera än jag, fastän du inte hittills har frågat så mycket efter honom. Han dog ju för att frälsa dig från alla dina synder och från att gå förlorad.»

Oni-you försjönk i djupa tankar och lät sitt arbete sjunka ned i knät. Slutligen frågade hon:

»Skulle Herren Jesus vilja ta emot mig

på samma sätt som du gjorde, om jag ville ge mig själv åt honom?»

»Ja visst, och han ville gärna att du nu genast ville giva dig åt honom på det sättet.»

Efter ett ögonblicks förlopp böjde Oni-you sina knän bredvid mig och sade:

»O, käre Herre Jesus, jag ger mig själv åt dig. Jag ger dig mina händer, mina fötter, min tunga och mitt hjärta — jag ger dig alltsammans. Tag emot det, Herre Jesus!»

Därpå steg hon upp och frågade: »Tror du nu, att Herren har hört mig?»

»Det har han visst. Slå upp ditt Nya Testamente, Joh. 6:57, där står skrivet: 'Den, som kommer till mig, skall jag sannerligen icke kasta ut.'»

Det ordet gjorde den unga flickan mycket lycklig, och från detta ögonblick betraktade hon sig själv såsom frälsarens egendom, såsom ett av hans lamm. Jag förstod likväl, att ännu något återstod. Några dagar senare sade jag därför till henne:

»Oni-you, efter du nu tillhör mig, söker du ju också att göra mig glädje, icke sant?»

»Jo, nog ville jag gärna det.»

»Och då du nu tillhör frälsaren, ville du icke också göra honom glädje?»

»Ack jo.»

»Har du talat om för dina väninnor, att du har lämnat dig åt Jesus?»

»Nej, det har jag inte.»

»Varför det?»

»För att — för att — jag blygdes att tala om det för dem», svarade hon rodnande.

»Har du också blygts för att säga dem, att du tillhör mig?»

»Nej, inte alls.»

»Varav kommer det då, att du blygs för din frälsare? Han är ju dock himmelens och jordens herre, och han har dig så kär, att han göt sitt blod för dig. Vi skola bedja honom förlåta dig det och giva dig mod att bekänna honom.»

Vi böjde nu våra knän tillsammans, och sedan jag hade bedit en kort bön, fortsatte Oni-you:

»O, min käre Herre Jesus, förlåt mig min feghet och giv mig kraft att bekänna dig för mina kamrater, ja, till att säga dem alla, att jag har lämnat mig åt dig, du är min frälsare, amen.»

Då vi hade rest oss upp, sade hon: »Nu kan jag säga dem det. O, jag vill så gärna tala om det för allesammans!»

Den första hon mötte, var en missionär, som hon inte hade sett så ofta. Då hon hälsade på honom, tillade hon glatt:

»Jag har givit mig själv åt Herren Jesus». Missionären blev mycket rörd. Han tänkte på sin egen lilla dotter därhemma, som hade mycket större kunskaper i bibeln än denna lilla indianflicka. Men han fruktade, att hon icke med samma frimodighet kunde säga: »Jag har givit mig själv till Jesus».

Från den dagen fick Oni-you allt mer och mer frimodighet att bekänna sin frälsare. Hon kände sig nu också manad att giva sin far del av den viktiga nyheten, fastän hon visste, att han snarare skulle vredgas än glädjas däröver. Hon satte sig ned och skrev följande brev till honom:

»Min käre fader!

Jag har lämnat mig åt frälsaren, Herren Jesus Kristus, och jag blyges icke att bekänna det för dig.

Din lilla Oni-you.»

Hennes far var ensam, då han tog emot brevet, och det är ingen som vet, vilket intryck det gjorde på honom i det ögonblicket. Men följande söndag gick han lång väg för att höra Guds ord.

Sedan kom han regelbundet till Guds barns sammankomster, och till Oni-yous stora glädje har han nu också blivit en levande kristen, som med frimodighet bekänner Jesus Kristus vara hans frälsare.

»Av barns och spenabarns mun har du berett dig lov». Matt. 21: 16.

En svår uppgift. Med planch.

Nog minnes jag än, huru jag och mina skolkamrater grubblade över lösningen av räkneuppgifterna i Z-ks gamla räknelära. I en lång bänk, som räckte tvärs över

skolsalen — det fanns flera sådana bänkar — och kallades »översta bänken», suto vi en hel rad gossar och flickor på en elva, tolv år och funderade och försökte. I alla de övriga bänkarna fanns det en

EN MÄLARVIK.

monitör, som hjälpte och rättade, men i vår bänk fanns ingen sådan, varken under skriv- eller räknetimmarna. Vi voro ju alla lika långt komna och hade ingenting att lära bort åt kamraterna, ty de kunde ju lika mycket ungefär. Läraren skulle personligen undervisa oss, men han satt i katedern och ville inte bli störd. Det var inte ofta vi vågade oss fram till honom med en fråga. Därför ansträngde vi oss själva, så att det knakade i våra huvuden, och när en av oss gjort en upptäckt, så viskades den utefter hela bänken från den ena till den andra.

Så lärde vi oss själva allmänna bråk, det ena talet, det ena räknesättet efter det andra under småtrevliga samspråk och friskt mod. Naturligtvis hade det gått litet fortare och stadigare om vi fått hjälp. Men det lilla vi lärt oss själva satt så mycket säkrare fast i minnet. Det här

som jag skildrat tilldrog sig för en 55 år sedan i en s. k. lancaster-skola.

Jag kom att tänka på detta, när jag såg den här lilla ensamma tösen sitta med en oskriven tavla i knät och med räkneboken bredvid sig på golvet. Nu för tiden stoppas räknekonsten och alla andra ämnen i barnen, och självverksamheten tages föga i anspråk. Men det vill ändå inte gå att följa med för alla.

Vi skulle dock vilja säga till den här lillan och alla hennes likar, som inte med ens kunna fatta och förstå räkneuppgifterna: Fäll bara inte modet, det är alls inte så svårt, som det i början ser ut. Håll ut och lär litet om sänder, så ljusnar det snart, och då blir man förvånad över huru enkelt det i själva verket var, det där, som syntes vara en så svår uppgift.

J. B. G.

En Mälaryik.

Med teckning.

Under senare tider har man kunnat iakttaga, att klimatet i vårt land blivit något litet mildare. Vintrarna äro i allmänhet mindre kalla och somrarna mera svala och räcka längre in på höstarna, nästan till jul.

I följd därav ha åtskilliga förändringar också kunnat iakttagas rörande djurvärlden. Björnen och vargen trängas allt längre undan mot nordn. Och i fågelvärlden komma de mera sydligt levande arterna upp till mellersta delarna av landet. Så har näktergalen låtit höra sig icke blott i Södermanland utan jämväl i Uppland. Fasanen trives nu gott i Mälartakterna och svanen har blivit en ständig

gäst i Mälarens fjärdar och vikar, där han häckar och föder upp sina ungar.

Man får därför numera under våren och sommaren ofta se de stolta fåglarna på mälaryågen eller se dem taga sig en flygtur högt uppe i luften, där de vita fåglarna skimra såsom silver eller snö i solljuset.

Vi människor måste dock akta oss för att på något sätt störa eller ofreda fåglarna utan hägna och skydda dem på bästa sätt. Då längta de åter till sina gamla häckplatser för varje vår, och komma till oss såsom kära, gamla vänner, fröjda oss med sin fågring eller sin sång och skänka liv och trevnad åt vår hembygd.

J. B. Gaußlin.

Kyrkklockorna.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Efter ännu en stunds funderingar kom han att tänka på den lilla gluggen, genom vilken nedre delen av tornet fick sitt ljus. Kunde han på något sätt kränga sig upp till denna, skulle han ej tveka att därifrån hoppa ned till marken. På golvet ovanför första trappan lågo några bräder, som säkert använts vid något reparationsarbete. Med mycket buller och bång släpade Harald ett av dem utför trappan, stack ut dess ena ända genom gluggen och stödde den andra mot ett av trappstegen. På denna sviktande bro nådde han visserligen öppningen, som var tillräckligt stor för att han skulle kunna krypa ut genom den. Men då han kommit ut och såg sig omkring, märkte han, att det var alltför långt till marken, och ett hopp skulle medföra en större risk än han vågade utsätta sig för. Men han upptäckte i stället på föga afstånd från tornet en stor ek, som sträckte sina väldiga grenar åt alla håll.

Försiktigt drog han fram brädan mellan sina ben ut genom gluggen och lyckades lägga dess ena ända på en av de tjocka grenarna. Därefter kröp han långsamt framåt på brädan och nådde slutligen eken, på vars fasta gren han kände sig trygg och säker. Med en kraftig stöt skickade han brädan tillbaka in i tornet och klättrade därefter ned ifrån trädet.

Nu var han då lyckligt nere på fasta marken, och han kände sig fri. Han hade aldrig förr känt sig så lätt om hjärtat och så tacksam mot Gud, som låtit honom finna vägen ut ur den fångenskap, i vilken han genom eget förvållande råkat.

Ofrivilligt böjde han sina knän i det långa gräset bredvid eken och knäppte sina händer. »Tack, gode, gode Gud», viskade han, »som visade mig, huru jag skulle göra för att komma ut! Jag hade nog inte förtjänt att få hjälp, då jag utan lov gick upp i tornet, men tack, gode Gud,

som hjälpte mig ändå. Hjälp mig också att aldrig mer göra någonting, som jag känner vara orätt, och som inte pappa och mamma skulle tycka om. Och tack käre Gud, att jag fått förlåtelse för min synd, amen!»

Därpå steg han upp och började långsamt gå hemåt. »Då jag kommer hem, skall jag genast gå upp till mamma och tala om alltsammans för henne och bedja henne om förlåtelse. Jag tror nog, att hon också förlåter mig», sade han halvhögt för sig själv.

Medan han vandrade på vägen hemåt, lade han för första gången märke till, att det även finnes mycket annat i världen som är vackert än klockorna. Solen strålade i middagsglans från den höglåa sommarhimmeln, tusentals insekter surrade omkring honom, medan rågfälten saktavajade för vinden. Blommorna doftade invid vägkanten och fåglarna sjöngo i trädtopparna. Ofrivilligt började han sjunga den vackra sången, som han lärt i söndagsskolan:

»O, vad världen nu är skön,
klädd i sommardräkten!
Känn i skog, på äng, på sjön
milda, friska fläkten,
ljuva dofter, fågelsång —
mänska, höj ock du din sång!

Jorden, smyckad som en brud,
högt lovsjunger Herran.
Jubla, lund, i vårlig skrud,
ängder när och fjärran!
Allt hans ande skapar nytt,
Vinterns tunga välde flytt.

Skulle ej min själ, min mun
honom offer bringa,
helig sång av hjärtats grund
till Guds ära klinga?
Är vår jord så rik på fröjd,
O, hur blir då himlens höjd!»

Johannes.

Det falska myntet.

Översättn. från engelskan av *Linnéa*.

I.

Mamma, är inte kusin Edit rysligt snäll?» ropade lille Herbert Falk. »Titta, den här blanka femtioöringen fick jag av henne att ge åt positivspelaren. Han har en så lustig apa, mamma!» Och därmed sprang den lille bort till positivspelaren med slanten.

Edit Falk var fader- och moderlös. Hon hade nyss slutat skolan, eller, som hon själv sade, »slutat sin uppfostran». Och då hade hon i själva verket endast börjat den, ty det är i själva verket kunskapens alfabet, som flickorna få lära i skolan.

Edits föräldrar hade dött, medan hon ännu var liten, och hon togs då om hand av sin farbror, i vilkens hus hon vistades även sedan hon slutat skolan. Hon hade alltför gott förstånd för att spela förnäm därför att hon var rik, men hon hade alltid tyckt att det var roligt, att de andra flickorna i skolan tagit hänsyn till detta. Det var emellertid en sak, varöver hon var mycket stolt, och det var över sin givmildhet. Ibland kunde hon tömma hela sin börs i en tiggares hand, och då tyckte hon själv, att hon var mycket barmhärtig. Hennes tant, fru Falk, försökte visa henne, att de frikostiga gåvorna ofta åstadkommo skada i stället för gagn, som hon ämnade dem till.

Strax efter det positivspelaren fått sin slant, kom en tjänarinna in. »Snälla fröken Edit», sade hon, »fru Lee är nu här, och hon vore så tacksam, om fröken kunde betala henne för hennes arbete.»

»Jag undrar, om hon är rädd, att jag inte skall betala henne?» sade den unga flickan och tog upp sin portmonnä. »O, jag ser, att jag inte har tillräckligt med penningar på mig», fortfor hon. »Säg henne, Mary, att hon måste komma igen en annan dag.»

Flickan tvekade ett ögonblick. »Jag har bråttom nu, Mary», sade Edit otåligt. »Fru Lee får komma tillbaka.»

»Jag tror hon behöver penningarna, fröken», återtog Mary. »Hon sade till mig, att hon tyckte inte om att störa er, men hon önskade köpa varma kläder åt sin far, som bor hos henne. Han har så svår reumatism.»

»Varför lät hon mig inte veta det?» sade fröken Edit. »Då skulle jag givit henne kläder. Men nu får du inte uppehålla mig längre, Mary, ty jag har mycket bråttom. Bed henne komma tillbaka i morgon.»

»Hur mycket behöfver du, Edit?» frågade hennes tant, som hört vad som passerat.

»Jag tror jag behöver femton kronor, tant, och jag har bara tio i min börs.»

»Jag kan mycket väl låna dig det som fattas», sade hennes tant och tog fram fem kronor. »Det är kanske svårt för fru Lee att få tid att gå en gång till.»

»Tack, snälla tant», sade Edit och lämnade penningarna åt tjänarinnan.

»Fru Lee sade, att hon hade att fordra bara fjorton kronor och femtio öre», anmärkte Mary.

»Det gör ingenting, hon får behålla femtioöringen», svarade Edit.

(Forts.)

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?
Veckan 5—11 juli 1915.

M. 5. Rom. 6: 12—16. Etträttfärdigt liv.
T. 6. v. 12. Syndens makt är bruten i den troende.

O. 7. v. 13. Vi skola överlämna oss åt Gud.

T. 8. v. 14. Synden får ej råda över oss.
F. 9. v. 15. Bort med synden.

L. 10. v. 16. Se till, vilken du tjänat.

S. 11. v. 17. Guds barn tjäna Gud.

Söndagsskoltext för den 11 Juli.

6 sönd. e. Trefaldighet.

Ett rättfärdigt liv.

Rom. 6: 12—16.

Minnesvers: Rom. 6: 14. Synden skall icke råda över eder, ty I ären icke under lagen utan under nåden.